Ötödik üzenet

Felkészülni az Úr eljövetelére
azáltal, hogy megújult életvitelt folytatunk, és fáradozunk a pásztorlásban

Igeolvasmány: 2Kor 4,16-18; Jn 21,15-17

I. Ahhoz, hogy felkészüljünk az Úr eljövetelére, fenn kell tartanunk a győzelmünket egy megújult életvitellel, egy olyan életvitellel, amelyben napról napra megújulunk (2Kor 4,16-18); ezt a megújulást minden reggel fel kell frissítenünk (Mt 13,43; Lk 1,78-79; Péld 4,18; Bír 5,31):

A. Ahhoz, hogy egy új kezdetünk legyen minden egyes nap, korán reggel élveznünk kell az Urat – Zsolt 119,147-148.

B. Ahhoz, hogy megújulhassunk, minden reggel meg kell engednünk az Úr Jézusnak, a Napunknak, hogy felkeljen bennünk – Lk 1,78-79; Mal 4,2; Bír 5,31:

1. Fel kell kelnünk korán reggel, hogy közösségünk legyen az Úrral, és így imádkozhatunk: „Köszönöm Neked, Uram, ezt az új kezdetet; legyen ez a nap egy emlékezetes nap az életemben"; ezt nevezzük reggelről reggelre történő megújulásnak.
2. Minden reggel fel kell ajánlanunk Krisztust mint az égőáldozatunkat és békeáldozatunkat – azon az alapon, hogy Ő a mi bűnért való áldozatunk – azért, hogy legyen egy új kezdetünk; nemcsak meg kell tennünk ezt minden nap, hanem édességgel és mélységgel is kell ezt megtennünk – 3Móz 6,12-13.
3. Krisztust az égőáldozatunkként venni azt jelenti, hogy úgy vesszük Őt mint azt a Személyt, aki olyan életet élt, amely tökéletesen Isten megelégedésére volt, és mint az életet, amely képessé tesz minket is arra, hogy ugyanolyan életvitelünk legyen – 1,9; 6,12-13; Jn 5,19. 30; 6,38; 7,18; 8,29.

C. Ahhoz, hogy megújult életvitelünk legyen, azoknak kell lennünk, akik mindenek felett szeretik az Urat, és Őneki élnek azzal a mindennapi céllal, hogy Krisztust a legteljesebb mértékben élvezzék és elnyerjék – 1Kor 2,9; 2Kor 5,14-15; Fil 3,14.

D. Azoknak kell lennünk, akik az oltár és a sátor életét élik – 1Móz 12,7-8; 13,3-4. 18:

1. Isten előttünk való megjelenése az odaszánásunkat eredményezi, ami arra késztet minket, hogy építsünk egy oltárt; egy oltár Isten imádására szolgál olyan módon, hogy felajánljuk rajta Istennek mindazt, amik vagyunk és amink van, az Ő céljára; egy oltár megépítése azt jelenti, hogy az életünk Istenért van, Isten a mi életünk, és az életünk értelme Isten – 8,20-21a; 2Móz 29,18-22.
2. Sátorlakó életvitel folytatásával kinyilvánítjuk, hogy idegenek és vándorok vagyunk a földön, akik egy jobb országot keresnek, és sóvárogva várják az Isten által épített várost, az Új Jeruzsálemet – Héb 11,9-10. 13. 16.

E. Ha napról napra megújuló megújulásunk van, akkor napról napra friss átformálódásunk van; ha egész életünkben megmaradunk ebben az átformálódásban, akkor növekedni fogunk az Úr életében, amíg érettségre nem jutunk – Róm 12,2; 2Kor 3,18; Héb 6,1a.

F. Négy dolog által újulunk meg naponta: a kereszt (2Kor 4,10-12. 16-18); a Szent Szellem – ezzel rendbe jövünk, újraalkotottak leszünk és újjáalakulunk az isteni élettel (Titus 3,5); az elegyedett szellemünk (Ef 4,23); és Isten szent igéje (Gal 5,26).

G. Az Úr asztalához újonnan kell jönnünk (Mt 26,29); az Úr soha nem vesz részt egy régi asztalban; meg kell újulnunk azáltal, hogy megtanuljuk azt mondani, hogy „Sajnálom, bocsáss meg nekem."

H. Miközben szenvedések közepette vagyunk, minden reggel részesülnünk kell az Úr új szánalmaiban, hogy megtapasztalhassuk a Tőle jövő megújulást; máskülönben nem fogunk változni semmit, és a szenvedés, amelyen keresztül megyünk, hiábavaló lesz – JerSir 3,22-24; 2Kor 4,16-18.

II. Ahhoz, hogy felkészüljünk az Úr eljövetelére, fenn kell tartanunk a győzelmünket azzal, hogy részt veszünk Krisztus mennyei szolgálatában, hogy tápláljuk az Ő bárányait és pásztoroljuk a juhait azért, hogy gondoskodjunk Isten nyájáról, amely a Krisztus Testét eredményező gyülekezet – Jn 21,15-17; 1Pt 2,25; 5,1-4; Héb 13,20-21:

A. Az Úr Jézus mintája szerint kell pásztorolnunk az embereket, aki a szolgálatát Isten örökkévaló ökonómiájának véghezvitelére végezte – Mt 9,36; Jn 10,11; Héb 13,20; 1Pt 5,4:

1. Az, hogy nem rendelkezünk az Atya szerető és megbocsátó szívévével, valamint a Megmentő pásztorló és kereső szellemével, az oka a meddőségünknek – Lk 15,1-24.
2. Gondoznunk kell az embereket (boldoggá, elégedetté kell tennünk őket, és el kell érnünk, hogy kényelmesen és jól érezzék magukat) Jézus emberségében (Mt 9,10; Lk 7,34); táplálnunk kell az embereket (etetni kell őket a mindent tartalmazó Krisztussal az Ő szolgálatának három szakaszában) Krisztus istenségében (Mt 24,45-47).
3. Krisztusnak Samárián kellett átmennie, és szándékosan kitérőt tett Sikárba, hogy megnyerjen egy erkölcstelen asszonyt, azzal gondozva őt, hogy inni kért Tőle, azért, hogy táplálhassa őt az áramló Háromegy Istennel mint az élet vizének folyójával – Jn 4,3-14.
4. Mint a bűn nélkül való Személy, Ő nem kárhoztatta a házasságtörő asszonyt, hanem gondozta őt a bűnei törvényes megbocsátására és az ő bűneitől való organikus megszabadítására (8,1-11. 32. 36); az is jelentőségteljes, hogy az első, akit Krisztus megmentett a kereszthalála által, egy halálraítélt rabló volt (Lk 23,42-43).
5. Az Úr elment Jerikóba csak azért, hogy meglátogasson és megnyerjen egyetlen személyt, egy fővámszedőt, és az Ő prédikálása pásztorlás volt (19,1-10); a szülőket pedig úgy gondozta, hogy rátette a kezeit a gyermekeikre (Mt 19,13-15).
6. A gyülekezetekkel mint az arany mécstartókkal való törődésében, a mennybement Úr a „járkáló Krisztus" és a „beszélő Szellem"; a gyülekezetek közötti járásával megismeri minden egyes gyülekezet állapotát, és aszerint szól hozzánk, amit lát, hogy az összes szent a gyülekezetekben metabolikusan és organikusan átformálódhasson azzal a céllal, hogy Ő a győzteseivé tegye őket – Jel 1,12-13; 2,1. 7.

B. Pál apostol mintája szerint kell pásztorolnunk az embereket, aki dajkaként és buzdító atyaként pásztorolta a szenteket, hogy gondoskodjon Isten nyájáról – 1Thessz 2,7-8. 11-12; 1Tim 1,16; Csel 20,28:

1. Pál úgy pásztorolta a szenteket Efézusban, hogy tanította őket „nyilvánosan és házanként" (20. vers), és három éven át könnyhullatással intett minden egyes szentet egyenként (31. 19. vers), hirdetve nekik „az Istennek teljes akaratát" (27. vers).
2. Pál bensőséges módon törődött a hívőkkel (2Kor 7,2-7; Filem 7. 12), és leereszkedett a gyengék szintjére, hogy megnyerhesse őket (2Kor 11,28-29; 1Kor 9,22; vö. Mt 12,20).
3. Pál kész volt mindenét feláldozni, utalva ezzel a vagyonára, és feláldozni azt, aki volt, utalva ezzel a lényére, a szentekért (2Kor 12,15); ő egy italáldozat volt, egy Krisztussal mint a bortermelővel, feláldozva magát mások Krisztus-élvezetéért (Fil 2,17; Bír 9,13; Ef 3,2).
4. Pál a Szellem által járt, hogy tisztelje Istent azért, hogy szolgálhasson a Szellemmel az ember tiszteletére – 2Kor 3,3. 6. 8; Gal 5,16. 25; Bír 9,9.
5. Pál a tanításában jelezte, hogy a gyülekezet egy otthon emberek felnevelésére, egy kórház a meggyógyításukra és helyreállításukra, és egy iskola a tanításukra és okulásukra – Ef 2,19; 1Thessz 5,14; 1Kor 14,31.
6. Pál felfedte, hogy a szeretet a legkiválóbb út ahhoz, hogy bármik legyünk és bármit tegyünk Krisztus Teste felépítéséért; a szeretet diadalmaskodik – 8,1; 12,31; 13,4-8a; Ef 1,4; 3,17; 4,2. 15-16; 5,2; 6,24; Jel 2,4-5; Kol 1,18b; 1Thessz 1,3.

© 2023 Living Stream Ministry